

Η Λαυρεωτική βρίσκεται στη νοτιοανατολική πλευρά του νομού Αττικής. Το ανάγλυφο της χαρακτηρίζεται από ήπιες κλίσεις και δαντελωτά ακρογιάλια. Το κλίμα της είναι θερμό μεσογειακό με ελάχιστες βροχές, ήπιους χειμώνες και ζεστά καλοκαίρια.

Η περιοχή παρουσιάζει ίχνη κατοίκησης ήδη από τη Νεολιθική περίοδο, καθώς πάντα προσέλκυε τους ανθρώπους το πλούσιο μεταλλοφόρο υπέδαφος της. Το όνομα 'Λαυρεωτική' προέρχεται από την λέξη «**λαύρα**» ή «**λαύρη**» που σημαίνει στενωπός, στενό πέρασμα, σήραγγα, χαρακτηριστικό της περιοχής, που είναι διάσπαρτη από αρχαίες και νέες μεταλλευτικές στοές εξόρυξης, αφού στη περιοχή υπάρχει ιδιαίτερα μεγάλος ορυκτός πλούτος.

Ο σημερινός **Δήμος Λαυρεωτικής** περιλαμβάνει τρεις βασικές περιοχές (πόλεις): το **Λαύριο**, την **Κερατέα** και τον **Άγιο Κωνσταντίνο**.

Το **Λαύριο** (γνωστό κατά τον 19ο αιώνα και ως Εργαστήρια Λαυρίου) είναι μια μικρή πόλη στο νοτιοανατολικό μέρος της **Αττικής** και έδρα του **Δήμου Λαυρεωτικής**. Είναι γνωστό από την **κλασική αρχαιότητα** για την εξόρυξη **ασημιού**, που ήταν μια από τις κύριες πηγές εισοδήματος της **πόλης-κράτους** της **Αθήνας**, για την παραγωγή νομισμάτων και την χρηματοδότηση του Αθηναϊκού στόλου. Τμήμα της πόλης έχει χαρακτηριστεί **παραδοσιακός οικισμός**. Το Λαύριο μπορεί να χαρακτηριστεί ως τόπος με μεγάλη ιστορική και μνημειακή πυκνότητα.

Το Λαύριο διαθέτει **λιμάνι**. Τα τελευταία χρόνια διατέθηκαν σημαντικοί πόροι για την ανάπτυξη και επέκταση του λιμανιού. Σε αυτό το πλαίσιο εκσυγχρονίστηκε επίσης ο δρόμος που το συνδέει με το αεροδρόμιο και συνεπώς με την **πρωτεύουσα**. Το Λαύριο υπήρξε άλλοτε μια ανθηρή βιομηχανική πόλη με πλήθος βιομηχανιών, όμως μετά το οριστικό κλείσιμο των μεταλλείων (περίπου **1980**) και των περισσοτέρων βιομηχανιών σαν συνέπεια της γενικότερης αποβιομηχάνισης της χώρας, πέρασε μια περίοδο οικονομικής κρίσης και αυξημένης ανεργίας. Η κύρια απασχόληση των κατοίκων του είναι η εργασία σε μικρές βιομηχανίες και βιοτεχνίες. Λόγω της σχετικά μικρής απόστασής του από την περιοχή του **Κορωπίου** (περίπου 30 χλμ.), το οποίο είναι ένα βιομηχανικό κέντρο, σημαντικός αριθμός κατοίκων εργάζεται εκεί.

Το Λαύριο βρίσκεται 40 χιλιόμετρα ΝΑ της Αθήνας (60 χλμ. οδικώς) και 7 χιλιόμετρα βόρεια του ακρωτηρίου **Σούνιο**.

Η σύγχρονη πόλη έχει χτιστεί γύρω από το λιμάνι και κοιτάει ανατολικά προς τη νήσο **Μακρόνησο** (παλαιότερα νήσος Ελένη).

Σήμερα στο Λαύριο κατοικούν περίπου 10.000-11.000 άνθρωποι (10.370 κάτοικοι σύμφωνα με την απογραφή του 2011), ενώ το καλοκαίρι ο πληθυσμός της ευρύτερης περιοχής αυξάνεται σημαντικά λόγω των εξοχικών κατοικιών.

Η μεταλλουργική δραστηριότητα επανεκίνησε στην περιοχή της Λαυρεωτικής το 1864 όταν η εταιρεία Γαλλο-Ιταλικών συμφερόντων Roux-Serpieri-Fressynet & C.E που ίδρυσε ο Ιταλός **Τζιανμπατίστα Σερπιέρι**, εξασφάλισε από την ελληνική πολιτεία το δικαίωμα της εκμετάλλευσης των εκβολάδων και της ανακαμίνευσης των αρχαίων σκοριών που βρισκόντουσαν διάσπαρτες στην περιοχή. Η εταιρεία εξαγοράστηκε από την «**Εταιρεία των Μεταλλουργείων Λαυρίου**» (Ελληνική εταιρεία) που ίδρυσε ο **Ανδρέας Συγγρός** το 1873, μετά από συνεννόηση με την ελληνική κυβέρνηση, ώστε να λυθεί η διαμάχη του ελληνικού κράτους με την γαλλοϊταλική εταιρεία, ένα ζήτημα που έμεινε γνωστό ως **Λαυρεωτικά** ή **Λαυρεωτικό Ζήτημα**. Τα επόμενα χρόνια δραστηριοποιήθηκαν στην περιοχή κυρίως η Ελληνική Εταιρεία και η Γαλλική Εταιρεία Μεταλλείων Λαυρίου (Compagnie Française des Mines du Laurium) με σκοπό την εξόρυξη **μολύβδου, μαγνησίου, καδμίου, ψευδαργύρου** και **άργυρου**.

Η **Γαλλική Εταιρεία Μεταλλείων Λαυρίου** που αποτελεί και την μακροβιότερη μεταλλευτική-μεταλλουργική βιομηχανία της Ελλάδας,^[6] λειτούργησε μέχρι το 1992. Το εργοστάσιο της εταιρείας στον Κυπριανό του Λαυρίου, μετά τη διακοπή λειτουργίας του αγοράστηκε από το Ελληνικό δημόσιο και παραχωρήθηκε στο τότε Υπουργείο Πολιτισμού που το κήρυξε στο σύνολο του διατηρητέο μνημείο. Στη συνέχεια παραχωρήθηκε στο **ΕΜΠ** το οποίο ίδρυσε το **Τεχνολογικό Πολιτιστικό Πάρκο Λαυρίου**.^[7]

Η ανάπτυξη της περιοχής μετά το 1864 ήταν ραγδαία και άρχισε σταδιακά να οικίζεται η νέα πόλη του Λαυρίου. Μεγάλος αριθμός ελλήνων εργατών προσελκύνθηκε στην περιοχή όχι μόνο από τα **Μεσόγεια**, αλλά και από τις **Κυκλάδες (Μήλος, Σαντορίνη)**, την **Κρήτη**, την **Λακωνία**, την **Εύβοια**, την **Βοιωτία**, την **Φωκίδα** και πολλών ξένων εργατών από την **Καρθαγένη** της Ισπανίας, την **Μάλτα**. Ο πληθυσμός της πόλης του Λαυρίου ξεπέρασε τους 10.000 κατοίκους στις αρχές του 20ου αιώνα. Σύμφωνα με την απογραφή του 1907 η πόλη είχε 10.007 κατοίκους.^[2] Αρχικά το Λαύριο ονομαζόταν Εργαστήρια (η ονομασία αυτή συναντάται ήδη από την αρχαιότητα) και ανήκε διοικητικά στον δήμο Λαυρίου (έτος ίδρυσης 1835), έδρα του οποίου ήταν η **Κερατέα**. Το 1890 το Λαύριο (αναφερόμενο ακόμα ως Εργαστήρια) ορίστηκε έδρα του νεοσύστατου δήμου Σουνιέων, ο οποίος μετονομάστηκε ένα χρόνο αργότερα σε **δήμο Λαυρεωτικής**,^[8] ο οποίος συνεχίζει τη λειτουργία του μέχρι σήμερα. Με βάση την διοικητική μεταρρύθμιση της χώρας (Πρόγραμμα “Καλλικράτης”), την 1/1/2011 ο δήμος Λαυρεωτικής ενώθηκε με τον δήμο Κερατέας και την Κοινότητα Αγ. Κωνσταντίνου (γνωστή ως **Καμάριζα**).

Η οικονομική ανάπτυξη της περιοχής είχε σημαντικές περιβαλλοντικές συνέπειες για την περιοχή, τον 19ο και 20ο αιώνα. Λόγω της παντελούς έλλειψης μέτρων για το περιβάλλον, επήλθε μια μαζική περιβαλλοντική καταστροφή, της οποίας τα αποτελέσματα και οι συνέπειες είναι ορατές ακόμα και σήμερα. Στα παράλια της πόλης στοιβάζονται εκατομμύρια τόνοι επεξεργασμένου υλικού και υπάρχει εκτενής συσσώρευση βαρέων στοιχείων (π.χ. **αρσενικού**) στο έδαφος, τα οποία απαγορεύουν την καλλιέργεια της γης.

πηγή: [wikipedia\[/vc_column_text\]/\[vc_tta_section\]\[vc_tta_section title="Κερατέα" tab_id="1516651006851-83a26454-04d3"\]](#)[vc_column_text] Η **Κερατέα** είναι πόλη της **Αττικής**, που ανήκει διοικητικά στον **Δήμο Λαυρεωτικής**. Βρίσκεται στα νότια της **Αττικής**, χτισμένη στους βόρειους πρόποδες του όρους **Πάνειο** σε υψόμετρο 190 μέτρων. Απέχει 40 χιλιόμετρα από την **Αθήνα** με την οποία συνδέεται μέσω της λεωφόρου Λαυρίου και 16 χιλιόμετρα από το **Λαύριο**. Επίσης απέχει περίπου οκτώ χιλιόμετρα από τις ανατολικές ακτές της Αττικής. Κοντινότερες παραλίες στην Κερατέα είναι η **Παραλία Κακής Θάλασσας** και η **παραλία Δασκαλειού**. Ο πληθυσμός της Κερατέας είναι 7.493 κάτοικοι σύμφωνα με την απογραφή του 2011.

Στην θέση της σημερινής Κερατέας στην αρχαιότητα βρισκόταν ο Δήμος **Κεφαλής** της Ακαμαντίδος Φυλής στα παράλια της Αττικής, πόλη που καταστράφηκε από την εισβολή των Ερούλων. Ο σημερινός οικισμός χτίστηκε πολύ αργότερα και πήρε το όνομα Κερατέα, πιθανότερα από το φυτό **χαρουπιά** που λέγεται αλλιώς και κερατέα ή κερατιά και είναι πολύ διαδεδομένο στην περιοχή. Η Κερατέα το **1840** αποτελεί έδρα του τότε διευρυμένου **δήμου Λαυρίου**, ενώ το **1890** αναγνωρίζεται ως **Δήμος Θορικίων**, με απόσχιση της νέας πόλης του Λαυρίου, που είχε δημιουργηθεί στον νοτιανατολικό λιμένα της Λαυρεωτικής, τα "Εργαστήρια". Το **1912** η Κερατέα αναγνωρίζεται ως αυτόνομη κοινότητα, ενώ το **1950** προάγεται σε δήμο. Ο **δήμος Κερατέας** καταλάμβανε μεγάλο τμήμα της νότιας Αττικής και περιλάμβανε έναν μεγάλο αριθμό μικρών οικισμών.^{[1][2]} Με την εφαρμογή του σχεδίου Καλλικράτης την 1η Ιανουαρίου 2011 η Κερατέα εντάχθηκε στον νέο δήμο Λαυρεωτικής.^[3]

πηγή: [wikipedia\[/vc_column_text\]/\[vc_tta_section\]\[vc_tta_section title="Άγιος Κωνσταντίνος" tab_id="1516651219505-2d1724be-9d31"\]](#)[vc_column_text] Ο **Άγιος Κωνσταντίνος** είναι οικισμός της **Ανατολικής Αττικής**, στην ευρύτερη περιοχή της **Λαυρεωτικής** και έδρα κοινότητας η οποία περιλαμβάνει επίσης τον οικισμό Εσπερίδες. Η παλαιότερη ονομασία του οικισμού ήταν Καμάριζα, ονομασία που διατήρησε μέχρι το 1954 οπότε μετονομάστηκε σε Άγιος Κωνσταντίνος.^[1] Είναι παραθεριστική ζώνη, ενώ είναι γνωστή και για τους αγώνες ράλι σπρίντ που φιλοξενεί. Παλαιότερα ανήκε στον δήμο **δήμο Λαυρεωτικής** ενώ το 1946 αποσπάστηκε και αποτέλεσε ξεχωριστή κοινότητα, αρχικά με την ονομασία κοινότητα

ΔΑΝΕΤΑΛ Α.Ε.

Καμάριζας.^[2] Ο πληθυσμός της κοινότητας Αγίου Κωνσταντίνου είναι 687 κάτοικοι σύμφωνα με την απογραφή του 2001.

Μέσα και γύρω από τον Άγιο Κωνσταντίνο βρίσκονται τέσσερα ορυχεία, τα Σερπιέρι, Κριστιάνα, Υλαρίων και Ζαν-Μπαμπίστ, τα οποία όλα συνδέονται μεταξύ τους.^[3] Κατά τη αρχαιότητα, η περιοχή ήταν γνωστή ως Μαρώνεια. Το κοίτασμα αργύρου στην περιοχή ανακαλύφθηκε το 483 π.Χ. και ήταν πολύ πλούσιο.^[4] Τα αρχαία ορυχεία άρχισαν να επαναλειτουργούν την δεκαετία του 1860, όταν να κατάλοιπα των αρχαίων ορυχεία χρησιμοποιήθηκαν για την εξαγωγή αργυρούχου μολύβδου από την ιταλογαλλική εταιρία Roux Serpieri - Fressynet C.E. Το 1869 κατασκευάστηκε σιδηρόδρομος που ένωνε τα ορυχεία με το λιμάνι του Λαυρίου. Στη συνέχεια η κυριότητα της εκμετάλλευσης των ορυχείων πέρασε στη γαλλική εταιρία (Compagnie Francaise des Mines du Laurium).^[5] Το κτίριο που στέγαζε τις μηχανές του ορυχείου Σερπιέρι και ο ανεγκυστικός πύργος 1 από το 1975 έχουν μετατραπεί σε μεταλλευτικό-ορυκτολογικό μουσείο, το οποίο πέρα από τα μηχανήματα στεγάζει και ορυκτά που εξορύχτηκαν από τα ορυχεία.^[6]

πηγή: [wikipedia\[/vc_column_text\]/\[vc_tta_section\]/\[vc_tta_tabs\]/\[vc_column\]/\[vc_row\]](#)